Jumal olgu tänatud!

Üks aasta on jälle ära elatud. Silmad on mõndagi näinud, kõrwad kuulnud ja süda tunnud, röömu ja kurwastust mitmedelle olnud, kes omast warast ja peawarjust ilma jäänud, mis kurja käte läbi ehk muul wiisil — osalt ka isienese hoolimata oleku ja hooletuse läbi — sündinud. Mõni rumal ütleb kohe, kui temale midagi kahju ehk häda sündinud: „See oli Jumalast nõnda antud! selle wastu ei wõi keegi parata!“ — Juhm inimene, kes nõnda ütleb! Olgu üks asi näituseks nimetatud: tahad sa nõrgast jäärst üle minna ja teised keelawad üteldes, et see ei kanna weel mitte, aga sina ei hooli keeldu, kukud sisse! Kas see Jumalast antud on, kui sa isi just kui meelega surma eneselle otsid?! Ma ei hakka siin pitkemalt seesugusest asjust arutama sellepärast, et see juba suuremal hulgal' tuttaw küllalt olema piaks.

— „Hoia isi, siis hoiab Jumal ka“, ütleb kirja sõna.

Oma Kalendre lugejaid, kes seda siiamaale lahkeste on wastu wõtnud, tåname kõigest südamest, ja loodame, et nüüd jälle meie sõbraks jääksiwad. Kui ehk mõnele mitte meelepärast pole olnud, palume ära unustada; sest kõikide tahtmise järele ei jõua keegi teha, ega neid „ühe mütsi alla“ panna.

Inimene piab suures looduse peegles oma nõtra kuju waatama, siis õpib ta wigadusi enese külles märkama ja aegamõõda parandama, muidu ei wõi tema täielikumaks minna ega sinna sihile saada, mis Looja temale ette on määranud.

„Mis on looduse peegel?“ küsib ehk mõni. Sellepääle wastan kohe: koolid, õpetlikud raamatud ja tähtsad ajalehed. Nendest wõib inimene juba küllalt omale waimuharidust saada; aga sääl on üks wiga paljude juures, millest mitmed ei hooli ega seda õieti järele ei mõtle, see on: tuimus, mis kui luupainaja nendest ära lahkuda ei taha.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1889, lk. 21